

Írta:

2012. január 01. vasárnap, 09:52

Egykor volt, régi szilveszteri esték után, (a kép illusztráció) még kisgyermekként, mindig vártam valami csodafélét. Hogy pontosan mit, azt nehéz megfogalmazni, de a kedvező történések rendre elmaradtak.

Bizonyosan nem voltam túlságosan okos lurkó, ez így utólag azért megállapíthatjuk. Mégis, az év utolsó pillanataiban, örökké elkapott valami izgalom. Bizonyosan a következő másodperc, perc, óra, nap, hónap, hoz valami jelentőset, jót. Olyat, ami addig még nem volt, de jólétet, szerencsét, boldogságot „szabadít” majd rám.

Ez az érzés utoljára a rendszerváltás idején, aztán az évezredcsere idején erősödött fel. Jó, még akadt egy teljes napfogyatkozás is, ám azért az már nem volt az igazi. Igaz, az előbbiek sem, de éppen erről szól, az ironikus panaszsom.

Amíg idáig jutottam a múltidézésben, aközben eluralkodott rajtunk a politika, annak mindennapi átkával. Már nem csupán előretekintettünk, de rendszeresen visszamutogattunk, korábbi felelősöket kerestünk. A korrupció meg olyan fantom volt, amit rendszeresen üldöztünk, de utol alig értük.

Mindig, mindenki másképpen értette a dolgokat, mint ahogyan mások mondták, írták. Ebből komoly gondok generálódtak, egyesek hazaárulóztak, mások még ennél is csúnyábbakat vágtak, cinikus mosollyal az ellenségeik fejéhez, Parlamentben, helyi önkormányzati ülések során, nagygyűléseken, tüntetéseken, perekben.

Eközben jött a gazdasági világválság, az európai pénzügyi spekulációs mechanizmus. Az eladósodás, a svájci frank szárnyalása. Amiből egyes szakemberek még azt is levezették, milyen károkat okoz mindaz, még az alpesi országnak is. Ahol azért más aggályok miatt ráncolódnak a homlokok, mint mifelénk.

Ezek után már nehéz bármiben is bízni. Sőt, felmerül: kellett-e nekünk egyáltalán ez a 2012., a január elsejével?